

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/871/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213206182
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4213206182.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia a.s., so sídlom Piešťany, ul. Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, v konaní zast. Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL s.r.o. sídlom Bratislava, Justičná ul. 9, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Rašovský, proti žalovanému: H. W., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. B., P. I. XXX, o zaplatenie 1 260,87 Eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 3. marca 2015, č. k. 6C/122/2014-70, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (do 30.6.2016 ako súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“ a od 1.7.2016 v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ ako súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 3. marca 2015, č. k. 6C/122/2014-70 zamietol návrh (ďalej len „žaloba“ v zmysle § 131 CSP), ktorou sa navrhovateľ (ďalej len „žalobca“ v zmysle § 60 CSP) domáhal voči odporkyni („žalovanej“ v zmysle § 60 CSP) zaplatenia sumy 1260,87 Eura a trov konania na tom skutkovom základe, že so žalovanou uzatvoril úverovú zmluvu č. 5203131513 a na jej základe bol žalovanej poskytnutý úverový rámec v sume 1161,79 Eura s možnosťou navýšenia. Žalovaná sa zaviazala tento úver splácať v dohodnutých mesačných splátkach, ktoré však pravidelne a včas nezaplatila. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (OZ), § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 až 8 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t. j. v znení účinnom do 31.12.2007 a výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 1 OSP.

3. Zamietnutie žaloby odôvodnil prvoinštančný súd v rámci vykonaného dokazovania zistením, že účastníci konania (ďalej len „sporové strany“) uzatvorili dňa 20.9.2004 zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydání a používaní platobnej karty YES. Na základe tejto zmluvy žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej úverový rámec v sume 25 000,- Sk a žalovaná sa zaviazala poskytnuté finančné prostriedky vrátiť v mesačných splátkach v sume 1 000,- Sk. Na tento právny vzťah je treba aplikovať normy spotrebiteľského práva, a to zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase vzniku právneho vzťahu ako ustanovenia ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

4.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva, z ktorej žalobca vyvodzuje svoj uplatnený nárok, neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č.258/2001 Z.z. v znení neskorších zmien, teda výšku úrokov. Absencia tohto údajov v spotrebiteľskej zmluve má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj nie je uvedený (pre spotrebiteľa zrozumiteľne) ani v obchodných podmienkach vzťahujúcich sa na túto zmluvu.

4.2. Poukázal tiež na to, že obchodné podmienky dodávateľa sú neprehľadné, rozsiahle a s takou odbornou-právnou terminológiou, ktoré sú pre bežného spotrebiteľa ťažko zrozumiteľné, a preto možno mať pochybnosti o tom, či spotrebiteľ pri podpisovaní predmetnej zmluvy si mohol byť vedomý toho, ktorým momentom medzi ním a dodávateľom vzniká zmluvný vzťah. S prihliadnutím na ust. § 2 ods. 5 citovaného zákona preto od žalovanej ako spotrebiteľky veriteľ nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná je preto povinná vrátiť žalobcovi poskytnutý úver bezúročne a bez poplatkov.

4.3. Žalovaná nespochybnila tvrdenia žalobcu o tom, že jej poskytol celkom sumu 2118,86 Eura a že doteraz zaplatila 2389,94 Eura, v konaní nepredložila žiaden dôkaz, na základe ktorého by súd mal prijať iný záver o výške poskytnutého plnenia a o výške doteraz žalovanou zaplatenej sumy, preto súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že prednesy sporových strán o výške vzájomne poskytnutého plnenia sú zhodné a toto skutkové zistenie si osvojil. Veriteľ žalovanej poskytol celkom sumu 2118,86 Eura a žalovaná doteraz zaplatila 2389,94 Eura, to znamená, že vrátila sumu aj nad poskytnutú sumu úveru, preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

5. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal súd zo zásady úspechu v konaní v zmysle § 142 ods. 1 OSP. Žalovaná bola plne úspešná v konaní, súd jej však náhradu trov konania nepriznal, pretože jej v súvislosti s týmito konaniami žiadne trovy nevznikli a ani si náhradu trov konania neuplatnila.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7.1. Žalobca má za to, že úverová zmluva spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti, ktoré v čase jej uzatvorenia mala a mohla spĺňať v zmysle § 4 ods. 2 až 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. ku dňu 20.9.2004.

7.2. Uvedenie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov bolo síce v zmysle citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 ZSÚ obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak zákon v cit. ust. § 3 ods. 6 ZSÚ výslovne počíta aj s možnosťou, že ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmluve nebude možné jednoznačne určiť, pričom pre tieto prípady ZSÚ stanovil povinnosť informovať spotrebiteľa o úverovom limite, o nákladoch spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru, o spôsobe výpočtu RPMN, a tiež o podmienkach zmeny a ukončenia príslušnej úverovej zmluvy.

7.3. Ako bolo uvedené už v návrhu na vydanie platobného rozkazu, jedným z prípadov, kedy nie je možné jednoznačne určiť RPMN, je aj prípad revolvingového úveru, nakoľko úver sa v rámci poskytnutého úverového rámca čerpá na základe vôle žalovaného, a tým sa aj menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Uvedenú výnimku z povinnosti uvádzať údaj o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere potvrdil aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku zo dňa 27.1.2011, sp. zn. 6Co/95/2010, na ktorý žalobca poukázal už aj v návrhu na vydanie platobného rozkazu.

8.1. V danom prípade si žalobca uplatnil výnimku z povinnosti uvádzať údaj o RPMN v zmluve dôvodne, nakoľko je nesporné, že ide o revolvingový úver, a preto z objektívnych dôvodov nemohol v zmluve uviesť presný údaj o RPMN tak, ako to stanovuje ust. § 4 ods. 2 písm. f/ ZSÚ. Okrem toho je nesporné, že žalovanému boli poskytnuté všetky údaje v zmysle ust. § 3 ods. 6 ZSÚ, ktoré zákon stanovuje pre prípad, ak nie je možné určiť RPMN, a to nasledovne: žalovaný bol o úverovom limite informovaný na prednej strane zmluvy a tiež prostredníctvom výpisov z príslušného úverového účtu, ktoré mu boli zasielané vždy jedenkrát mesačne; bol informovaný o výške úrokovej sadzby ako ja o ostatných poplatkoch spojených s poskytnutím úveru ako aj o spôsobe výpočtu RPMN prostredníctvom príručky pre držiteľa úverovej karty,

ktorú žalovaný obdržal pred podpisom zmluvy. O podmienkach zmeny a ukončenia úverovej zmluvy bol žalovaný informovaný na základe ÚP.

8.2. Napriek skutočnosti, že uvedenie výšky úrokovej sadzby nepatrilo medzi obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 4 ods. 2 a 3 ZSÚ v čase jej uzavretia, žalobca v sadzobníku poplatkov, ktorý bol žalovanému poskytnutý pred uzavretím zmluvy, výšku úrokovej sadzby uvádza, a to 2,21% mesačne.

8.3. Na základe uvedeného má žalobca za to, že predmetná úverová zmluva bola uzatvorená platne a spĺňa všetky náležitosti v zmysle ZSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, na základe čoho je nárok žalobcu na vrátenie poskytnutého úveru spolu s úrokom a poplatkami dôvodný. Poukázal na to, že pri výklade náležitostí spotrebiteľských zmlúv je potrebné venovať pozornosť tomu, či z celkového obsahu zmluvného dojednanja je možné zistiť zákonom vyžadované údaje a neuchyľovať sa k prílišnému formalizmu pri výklade obsahu týchto zmlúv. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil, ak učinil záver, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, čím prakticky zbavil žalobcu jeho práva na zaplatenie úrokov a poplatkov, na ktoré mu vznikol nárok z uzatvorenej úverovej zmluvy.

9.1. Žalobca poukázal na skutočnosť, že podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka je Úverová zmluva tzv. absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, t. j. takým druhom záväzkového vzťahu, ktorý sa vždy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov, teda bez ohľadu na to, či ide o podnikateľov a bez ohľadu na to, či účastníci konajú v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Z citovaného ustanovenia § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že k zmluve priložené všeobecné obchodné podmienky tvoria so zmluvou jeden celok, a preto nemôžu byť materiálne ani formálne oddeľované od zmluvy. Odhliadnuc od uvedeného aj pre zmluvné strany upravené podľa Občianskeho zákonníka je možné, aby zmluvné podmienky boli inkorporované do zmluvného vzťahu, takže aj v prípade, ak by sa na daný úverový vzťah aplikoval Občiansky zákonník, úverové podmienky žalobcu by sa aj v takomto prípade stali jej platnou súčasťou.

9.2. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu, vrátane uplatnených trov prvostupňového konania. Zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku za podanie odvolania vo výške 83,76 Eura s DPH.

10. Žalovaná sa napriek výzve súdu prvej inštancie nevyjadrila k odvolaniu.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP) oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

12. Súd prvej inštancie rozhodol, vyniesol napadnutý rozsudok v tejto veci a aj odvolanie proti rozsudku bolo podané za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“, ktorý bol účinný do 30.06.2016, keďže bol zrušený v ustanovení § 473 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“). Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť 1. júla 2016 (§ 474 CSP).

13.1. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa § 60 CSP stranami sú žalobca a žalovaný.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13.2. Podľa čl. 1, § 1 ods. 1 zákona č. 125/2015 z 18. novembra 2015, o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „návrh“, „navrhovateľ“, „odporca“, „účastník“, rozumie sa tým podľa povahy vecí aj „žaloba“, „žalobca“, „žalovaný“, „strana“.

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „súd prvého stupňa“ alebo „súd druhého stupňa“, rozumie sa tým podľa povahy vecí „súd prvej inštancie“ alebo „súd druhej inštancie“ (ods. 2 citovaného ustanovenia).

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „občianske súdne konanie“, rozumie sa tým podľa povahy vecí „civilný proces“ alebo „správny súdny proces“ (ods. 3 citovaného ustanovenia).

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „občianskoprávne konanie“, rozumie sa tým „civilný proces“ (ods. 4 citovaného ustanovenia).

14. Konceptia zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP vychádza zo situácie, že ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, v takom prípade nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia.

15.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15.2. Súd prvej inštancie v preskúmanej veci správne zistil skutkový stav vecí, správne aplikoval právne predpisy a vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, uvedenými v odôvodnení rozhodnutia., na ktoré v celom rozsahu odkazuje.

16.1. Na margo vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku odvolací súd iba dodáva, že argument žalobcu v odvolaní o tom, že v danom prípade ide o revolvingový úver, pri ktorom nie je možné jednoznačne uviesť RPMN je správny, lebo tento údaj sa dá určiť len na začiatku poskytnutia úveru na základe známych vstupných údajov (výška úveru, úroky, poplatky, obdobie úverového vzťahu a jednotlivé splátky), avšak to nie je možné vyčíslieť v priebehu revolvingu, keďže revolvingový úver možno čerpať a priebežne dopĺňať, a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMB. Revolvingový úver je veľmi jednoduchou formou financovania a predstavuje možnosť po splatení jedného úveru získať úver nový. Ide zvyčajne a o krátkodobý úver a princíp fungovania je veľmi podobný ako u kontokorentu, avšak u revolvingového úveru sú jasne nastavené parametre, do akej výšky môže byť poskytnutý, pričom je treba ho celý splatiť, vďaka čomu môže klient opäť úver čerpať.

16.2. Zákon č.258/2001 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia Úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES (ďalej len „úverová zmluva“) t.j. dňa 20.9.2004, však na druhej strane stanovoval, že ak nemožno určiť percentuálnu mieru nákladov (§ 3 ods. 6 zákona) musí byť spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe

a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa odseku 7 ustanovenia § 3 citovaného zákona ak veriteľ ponúka spotrebiteľské úvery tomu istému spotrebiteľovi za rôznych podmienok, ročná percentuálna miera nákladov musí byť uvedená na výpočte podľa prílohy tohto zákona. V ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona je uvedené, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť.

16.3. Odvolací súd je toho názoru, že tieto podmienky riadne neboli splnené, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Úverová zmluva neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe v čase uzavretia úverovej zmluvy a v Úverových podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., ktoré sú uvedené veľmi drobným až takmer nečitateľným písmom, v ktorých je uvedené, že klient je povinný platiť úrok z poskytnutého úveru vo výške aktuálne platnej mesačne úrokovej sadzby v okamihu splátky úveru, v ktorej je obsiahnutá platba úroku a že základná úroková sadzba je pre účely výpočtu úrokov uvedená v aktuálnom sadzobníku.

16.4. Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere stanovuje, že ak nemožno určiť percentuálnu mieru nákladov (§ 3 ods. 6 zákona), musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu, avšak v danom prípade žalobca v zmluve neinformoval žalovaného o jeho nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom a o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a z toho dôvodu od žalovaného ako spotrebiteľa nie je možné požadovať úrok a poplatky, ktoré ani nie sú uvedené v úverovej zmluve, preto je treba spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

16.5. Odvolací súd navyše poznamenáva, že Zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o tom, aká suma zo splátky sa započítava na splátku istiny, aká na splátku úrokov a aká na splátku poplatkov, pričom ustálená judikatúra súdov neuviedenie rozčlenenia splátok považuje ustálená judikatúra za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách a v zmysle § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“) a v zmysle odseku 3 písm. a/ citovaného ustanovenia za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy a podľa odseku 4 citovaného ustanovenia neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

17. V spotrebiteľskom vzťahu má súd povinnosť chrániť spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, a to či už z dôvodu informovanosti alebo slabšej vyjednávacej pozície.

18.1. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že na uvedený vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže ide o spotrebiteľský úver.

18.2. Podľa § 54 ods. 1 OZ, účinného v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od toho zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

19.1. Odvolací súd považuje za správny názor odvolateľa, že revolvingový úver je tzv. absolútnym obchodom v zmysle § 497 Obchodného zákonníka a že naň treba aplikovať ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Súčasne však z obsahu spisu vyplýva, že zmluvný vzťah vznikol za účinnosti zákona č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Na účely tohto zákona, vychádzajúc z ust. § 2 ods. 1 tohto zákona v znení ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, sa spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Za zmluvu typovú sa v zmysle tohto zákona považuje zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

19.2. V preskúmvanej veci je nepochybné, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, pričom súčasne pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa jednoznačne týka jeho podnikateľskej činnosti. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne vzťahy, keďže ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy, a preto je plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva dôvodne bola aplikovaná právna úprava o občianskych právach, teda Občiansky zákonník a nie právo podnikateľské upravené v Obchodnom zákonníku (pozri tiež rozsudok NS SR vo veci sp. zn.5 MCdo 20/2009).

19.3. Vychádzajúc aj z judikatúry Súdneho dvora je spotrebiteľ pri uzatvorení zmluvy v nevýhodnejšom postavení a to jednak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície, ako aj z dôvodu informovanosti. Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19. júna 2013, č. k. I. ÚS 402/2013-10. V súlade so zásadou, že pokiaľ súd rieši právnu otázku tú istú, alebo analogickú, ktorá už bola právoplatne vyriešená, je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je odvolacia námietka žalobcu, ktorou sa domáhal posúdenia úverovej zmluvy podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, nedôvodná.

20. Vzhľadom k uvedeným argumentom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP) odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trov nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).